

нима не чува плачъ и стонъ?
 Той тукъ е, вижда участъта си!
 На конь съсь вдигнатъ щитъ въ ржка
 напраздно търси пжтъ съ сина си,
 съсь покосената войска.
 — Къмъ изходитъ! — гръмко вика, —
 вървете вихрено следъ менъ, —
 зове ни днесъ борба велика
 и всички можемъ да измремъ!
 Съ войската хвърля се въ атака,
 останалъ съ малъкъ брой стрелци.
 Къмъ проходите Крумъ го чака
 съ войниците си храбреци.
 Трещятъ дървета следъ дървета,
 долътъ кннти отъ викове,
 и Никифоръ, въ атака трета,
 оставя прѣсни трупове.
 Задъ него чуй се детски писъкъ:
 синътъ му тежко е раненъ, —
 стрела въ гърба му още виси,

едва пристѣпва уморенъ.
 Бащата, бледенъ и уплашенъ,
 не вижда нищо предъ очи;
 потъва, сякашъ, пжтя прашенъ
 и гаснатъ свѣтлитъ лжчи.
 — Крила да имахъ, Боже мили,
 не бихъ могълъ да отлетя
 отъ долината, — обезиленъ,
 ще срещна тука азъ смъртъта!
 Войниците на Никифора
 захвърлятъ мечове, стрели,
 и викатъ, гледайки нагоре,
 къмъ хълма стръменъ и скалистъ:
 — Предаваме се, не желаемъ
 да лѣемъ вече капка кръвъ, —
 за стореното ний се каемъ,
 съ добро ще прѣснемъ всѣка стръвъ!
 Въ мигъ войниците на Крума,
 като орли напредъ летятъ
 и търсятъ Никифора въ друма,

